

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a XXIII-a
după Rusalii**

Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus. **Luca VIII, 26-39**

Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit, Pe noi cei ce eram morți prin greșelile noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos - prin har sunteți mântuiți! - Și împreună cu El ne-a sculat și împreună ne-a așezat întru ceruri, în Hristos Iisus, Ca să arate în veacurile viitoare covârșitoarea bogăție a harului Său, prin bunătatea ce a avut către noi întru Hristos Iisus. Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu; Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele. **Efeseni II, 4-10**

**Vindecarea demonizatului din ținutul
gherghesenilor**

Dacă vom lua aminte cu dinadinsul la cuvintele Sfintei Evanghelii de astăzi, vom înțelege două lucruri de mare folos. Întâi, cât de mare și nemărginită este iubirea de oameni a lui Dumnezeu și, al doilea, cât de mare și cumplită este răutatea diavolilor față de om și de celelalte zidiri ale lui Dumnezeu. Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, văzând starea jalnică și chinuirea amară a omului demonizat din Evanghelie, prin negrăita lui milă și bunătate față de zidirea Sa, a poruncit demonilor să iasă din acel om chinuit de mulți ani, zidit “după chipul și asemănarea Sa” (Facere 1, 26); iar demonii, văzându-se izgoniți de puterea cea fără de margine a Mântuitorului, după ce le-a dat voie, au intrat în turma cea mare de porci din apropiere și “îndată s-au aruncat în mare și s-au înecat” (Luca 8, 33).

**Evanghelia la Duminica a XXIII-a după
Rusalii**

Și au ajuns cu corabia în ținutul Gerghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui. Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizat. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gerghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul zicând:

Iată cât de mare este oceanul cel fără de margini al dragostei și al milostivirii lui Dumnezeu față de om, că pentru slobozirea unui singur om din legăturile și chinurile diavolului, a îngăduit să se dea pierzării ca la două mii de porci (Marcu 5, 13). Iar diavolii, având învoire de la Hristos și vrând să-și arate răutatea și puterea lor blestemată, au intrat în turma de porci și într-o clipă i-au înecat pe toți în mare. La această Evanghelie Sfântul Ioan Gură de Aur, arătând câtă răutate au demonii asupra oamenilor, zicea: "Dacă asupra porcilor, cu care nu aveau nimic, au arătat diavolii atâta răutate, apoi cu atât mai mult asupra ta, omule, de-a pururea dă război neîmpăcat, luptă neîncetată și vrajbă fără de moarte. Și dacă pe porci, cu care nimic nu le era lor de obște, nici un minut nu i-au suferit, apoi cu atât mai mult ne urăsc pe noi care suntem vrăjmașii lor și doresc să ne piardă și să ne supună lor. Apoi câte rele am fi pățimit de la ei, dacă ar fi avut voie de la Dumnezeu asupra noastră. Căci pentru aceasta i-a lăsat Dumnezeu să intre în turma de porci, ca și în trupul dobitoacelor să cunoaștem răutatea lor. Deci și acum când vei vedea vreun om stăpânit de diavol, închină-te Stăpânului și cunoaște răutatea vrăjmașului. Că iubirea de oameni a lui Dumnezeu îl ține pe diavol și nu-i dă voie să-și arate puterea și răutatea asupra omului cât ar voi el. Atât îi dă

voie să-l muncească pe om cât să-l facă mai înțelept și să arate răutatea diavolului asupra omului".

Apoi zice același Părinte Ioan Gură de Aur: "Voiești și altă pildă despre răutatea diavolilor, când Dumnezeu îi dă voie să-și pună în lucrare puterea sa? Socotește cirezile și turmele lui Iov, cum într-o clipă pe toate le-a mistuit. Apoi socotește moartea cea ticăloasă a copiilor lui și rana ce s-a adus asupra trupului său și vei vedea cruzimea, asuprirea și nemilostivirea răutății dracilor. Din aceasta vei înțelege minunat, că dacă lumea aceasta toată, ar fi slobozit-o Dumnezeu sub stăpânirea lui, în puțină vreme pe toate le-ar fi tulburat și asemenea porcilor de care ați auzit în Sfânta Evanghelie de azi și cirezilor lui Iov, într-o clipă de vreme am fi pățimit, că nici o milă de noi nu ar fi avut". Să ascultăm mai departe cuvintele Sfintei Evanghelii care zice: "Iar păstorii, văzând ceea ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate și au ieșit să vadă cele ce se făcuseră și venind la Iisus, au aflat pe omul din care scosese demonii șezând lângă picioarele lui Iisus îmbrăcat și întreg la minte și s-au înfricoșat" (Luca 8, 34-35).

Dar care era pricina temerii gadarenilor? Oare minunea omului chinuit de diavoli sau înecarea porcilor în mare? Nici una, nici alta, ci pricina temerii și înspăimântării lor era călcarea Legii lui Dumnezeu. Căci Legea lui Moise oprea a se mânca carne de porc (Levitic 11, 7), iar ei creșteau porci și mâncau din cărnurile lor. Deci, pentru călcarea Legii i-a cuprins atâta spaimă, ca nu cumva Dumnezeu, pentru această călcare de lege și pentru alte răutăți ale lor să-i pedepsească și cu alte pedepse mai grele. Deci având această frică și neîndrăznind a zice ceva asupra Domnului pentru paguba porcilor, Îl rugau cu toții pe Iisus Hristos să se ducă din hotarele lor. Iar preabunul și blândul Mântuitor, văzând împietrirea și nemulțumirea lor, nu i-a certat, ci intrând în corabie S-a întors iarăși în Galileea. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii se ruga să rămână cu El, iar Mântuitorul, eliberându-l, i-a zis: "Întoarce-te la casa ta și spune câte ți-a făcut ție Dumnezeu. Și s-a dus omul, propovăduind în toată cetatea, câte i-a făcut Iisus".

Vedeți, frații mei, blândețea, smerenia și bunătatea cea negrăită a Domnului? După ce a făcut un bine așa de mare cu vindecarea acelui om chinuit de diavoli, nu așteaptă plată de la el spre a rămâne și a-i sluji Lui. Ci i-a zis: "Întoarce-te la casa ta și spune câte ți-a făcut ție Dumnezeu". Dacă ar fi zis "Întoarce-te la casa ta și spune câte ți-am făcut Eu ție", cărturarii, fariseii și arhierii cei plini de zavistie care pândeau învățătura Lui, ar fi avut motiv să spună că Mântuitorul face minuni cu scopul de a fi lăudat de oameni. Dar așa, la toți le-a închis gura, zicând: "Întoarce-te la casa ta și spune câte ți-a făcut ție Dumnezeu".

Deci se cuvine ca în toate să avem pildă de urmat învățătura și viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos, iar faptele noastre cele bune să le facem cu scopul de a plăcea lui Dumnezeu spre slava Lui, cum ne învață și

Sfântul Apostol Pavel. Să știți că sunt trei feluri de oameni demonizați: întâi sunt cei ce se chinuiesc cu trupul de duhurile cele rele, cum sunt epilepticii, lunaticii și cei demonizați ca cel din Evanghelia de astăzi. Al doilea sunt toți ereticii și învățătorii mincinoși și răi care cu învățăturile lor greșite schimbă adevărul Sfintei Scripturi și duc la rătăcire de la dreapta credință, pe creștinii nelămuriți și neîntemeiați în adevăr. Iar al treilea sunt cei stăpâniți de grele patimi. Despre primul fel de demonizați am vorbit pe scurt mai sus, despre al doilea amintește marele Apostol Pavel, zicând: "Duhul vorbește lămurit că, în vremile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor" (I Timotei 4, 1). Dumnezeiescul părinte Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text al Apostolului Pavel arată că aceștia sunt toți începătorii de erezii, care, povățuiți fiind de demoni și mișcați de duhurile înșelăciunii vor grăi înșelăciuni către cei binecredincioși, spre a-i înstrăina de la adevărata Biserică a lui Hristos.

Deci, luați aminte, iubiți credincioși și țineți bine minte cele auzite, că toți cei ce vor să vă dezbine de la dreapta credință ortodoxă sunt oamenii demonizați și mințile lor sunt mișcate și înșelate de duhurile cele viclene ale iadului, mai ales de duhul mândriei. Pe aceștia Sfânta Scriptură îi numește "fii ai diavolului și vrăjmași a toată dreptatea" și chiar diavoli ca pe Iuda. Așadar, toți cei ce învață erezii și vor să propovăduiască altă învățătură afară de cea ortodoxă și care se împotrivesc învățaturii adevărate a Bisericii lui Hristos dreptmăritoare, aceștia sunt fiii. Acești învățători mincinoși și înșelători, lucrează pururea sub stăpânirea demonilor. Ei ca învățători mincinoși și vicleni, în toată vremea lucrează sub înrăurirea lui Satan. Și tot ca ei predicatorii rătăciți fac voia diavolilor și sunt înșelați de ei. Acești propovăduitori ai minciunii sunt demonizați și orbiți de diavoli.

Al treilea fel de oameni demonizați sunt toți cei stăpâniți de patimi grele, ca: necredința,uciderea, ura, beția, iubirea de arginți, fermecătoria, desfrânarea și altele care îi stăpânesc de multă vreme. Aceștia sunt numiți de Sfânta Scriptură fii ai diavolului. De aceea Sfântul Vasile îi arată pe toți cei bețivi a fi mai rău decât cei îndrăciți, zicând: "Cel ce se îndrăcește este vrednic de jale, iar cel ce se îmbată fiind îndrăcit cu patima beției, este de răs și mai rău decât cel îndrăcit și nimeni nu-l compătimizește"

Sursa: www.doxalogia.ro

Ce spune Dumnezeu despre ziua de odihnă?

Sunt persoane care susțin că Biserica greșește cinstind duminica, că ziua de odihnă a creștinilor este sâmbăta. Din textul de la Exod 20, 8-10, reiese că Dumnezeu a rânduit ca zi de odihnă sâmbăta: "Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău, iar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în

ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul, nici asinul, nici străinul care este în casa ta". Menționăm că duminica este prima zi a creației, sâmbăta fiind ziua a șaptea, ultima zi din săptămână. Și potrivit versetului "și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi...", afirmăm că sabatul începe de vineri seara, de la apusul soarelui și ține până sâmbăta, la apusul soarelui. Dacă sâmbăta este atât de importantă, atunci de ce Biserica nu o cinstește?

În primul rând trebuie să afirmăm că până la eliberarea evreilor din robia Egiptului, nu se vorbește nicăieri de ținerea zilei a șaptea. Se invocă textul de Facerea II, 2-3 pentru cinstirea sâmbetei: "Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrurile Sale în ziua a șaptea pe care a sfințit-o și a binecuvântat-o". Așadar, dacă Dumnezeu S-a odihnit în această zi, cu atât mai mult trebuie să se odihnească omul, își spun cei care cinstesc sâmbăta. Dar odihna lui Dumnezeu nu trebuie înțeleasă ca lipsă a lucrării Sale, ci în sensul că El a pus un hotar lumii create, că nu a mers la infinit cu creația, după cum spune părintele Dumitru Stăniloae. Deci, odihna lui Dumnezeu nu este o odihnă în toate privințele. La Dumnezeu nu este niciodată totală nelucrare. El continuă să fie lucrător în susținerea lumii și în relațiile intertreimice (în sensul că niciodată o Persoană din Sfânta Treime nu se va opri din iubirea către celelalte Persoane). Acest lucru a fost vestit și de prorocul Isaia: "Dumnezeu nu obosește, nici nu-și sleiește puterile" (Isaia XL, 28). În al doilea rând, începând propovăduirea Sa, Mântuitorul Hristos împlinește, desăvârșește Legea Veche. De aceea a afirmat: "Ați auzit că s-a zis: ... Iar Eu zic vouă..." (Matei V, 20-48). Legea Vechiului Testament era "umbră a celor viitoare" în Hristos (Evr, X, 1). El face trecerea de la tip-prefigurare, la adevărul prefigurat.

Eliberarea poporului lui Israel a fost un semn al eliberării reale a omenirii din robia trupului și a sufletului deopotrivă. În amintirea aceluia eveniment s-a dat nume zilei a șaptea de Sabat, Ziua Sâmbetei, spune IPS Justinian Chira. Dar după Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Sabatul a încetat, pentru că el amintea de eliberarea unui singur popor, a poporului evreiesc din Egipt, în vreme ce prin Învierea Sa, Hristos a eliberat întregul neam omenesc din robia morții și a păcatului. Până la Hristos, învierea era doar o speranță nelămurită, nu un fapt împlinit în Hristos, ca temei al învierii tuturor. De aceea, în Epistola către Evrei suntem îndemnați să ne silim să intrăm într-o altă zi de odihnă, Duminica - ziua odihnei depline.

Așadar avem Duminica zi de odihnă, pentru că Hristos a înviat în această zi. De altfel, toate marile evenimente din viața creștină sunt legate de această zi: în această zi Hristos S-a arătat mironosițelor, Apostolilor, a avut loc pogorârea Sfântului Duh și tot în această zi Apostolii și primii creștini se adunau pentru rugăciune și pentru a frânge pâinea (Faptele Apostolilor, capitolele 2 și 20).

Să ne dăruiască Dumnezeu putere să nu vedem în duminică doar o zi de odihnă trupească. Să ne odihnim și sufletește, prin unirea cu El în cadrul Sfintei Liturghii.

Sursa: www.creștinortodox.ro

Mergem la biserică pentru a deveni Biserică!

Câteva gânduri m-au făcut să-mi doresc a scrie acest articol. Acum câteva zile am găsit pe un site un banner pe care scria: „Nu te du la biserică. Fii Biserică!”, și mi-a plăcut mult ideea pentru că ne responsabilizează ca oameni, ne face să realizăm ce suntem de fapt, ce valoare avem. Părintele Arsenie Papacioc zicea: „O omule, dacă ți-ai ști valoarea!” Dacă am ști noi câte daruri vrea Dumnezeu să ne ofere, și cât de mult vrea să ne înalțe duhovnicește! Un alt gând a fost că eu am mers 11 ani la biserică, fără să înțeleg esența întregii lucrări de mântuire a Bisericii: împărtășirea tuturor credincioșilor cu Trupul și Sângele Domnului și astfel unirea noastră în Hristos. N-am mers degeaba la biserică, pentru că Dumnezeu m-a iertat și m-a curățat prin spovedanie, prin primirea Euharistiei, chiar și așa rară cum era, prin predici, prin comuniunea cu ceilalți credincioși, prin cântări, și așa mai de parte. Totuși n-am înțeles exact punctul central al întâlnirii noastre în biserică și nici nu am primit marile daruri care le primim de la Dumnezeu prin Euharistie: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul este adevărată mâncare și sângele Meu, adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.” (Ioan 5, 53, 56).

Un alt gând pe care vreau să-l pun la temelia acestui articol este faptul că Maica Domnului este numită de Sfinții Părinți în cântări: Biserică sfințită și rai cuvântător. Și ultima motivație importantă de a mă apuca efectiv și dezbate acest subiect este ziua de astăzi în care îl prăznuim pe Sfântul Apostol Luca, în a cărui evanghelie am citit mai devreme în primul capitol câteva versete minunate legate de prezența Duhului Sfânt în oameni. Ce înseamnă să fii Biserică? În primul rând trebuie să facem deosebirea între biserică (cu „b” mic) – construcție din zid și Biserica (cu „B” mare) care este comunitatea tuturor creștinilor ortodocși.

Sfântul Apostol Pavel spune Epistola întâia către Corinteni, 6:19-20: „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în

trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.”

Trupul nostru este templu al Duhului Sfânt, adică biserică. Corpul nostru se aseamănă unei biserici de zid în care Dumnezeu prin Duhul Său este permanent prezent. Dumnezeu se sălășluiește în trupul nostru așa cum se sălășluiește în biserica parohiei noastre. Într-o biserică de zid poți intra și poți simți prezența Duhului Sfânt în ea, dar în trupul unui om nu poți intra. Atunci cum putem simți sau experimenta că în noi se sălășluiește Duhul Sfânt?

În capitolul 1 din Evanghelia după Luca se relatează episodul în care Sfântul Arhanghel Gavriil o anunță cu bucurie pe Fecioara Maria că-l va naște pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, iar Maria rămâne surprinsă știind că nu s-a atins de bărbat. Atunci arhanghelul îi spune: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui-Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema.” Duhul Sfânt s-a sălășluit în trupul Maicii Domnului mai pregnant, mai bogat, mai desăvârșit decât în orice persoană sau creatură de pe acest pământ. Pentru că sălășluirea Duhului Sfânt a făcut posibilă întruparea Fiului lui Dumnezeu în chiar corpul Mariei. Venirea Duhului Sfânt a fost începutul prezenței lui Dumnezeu în Fecioara Maria, prezență care nu va avea sfârșit. Chiar și după nașterea lui Iisus Hristos, Dumnezeu nostru, Maica Domnului îl are în continuare prezent pe Dumnezeu în ea și-L va avea veșnic. De aceea în iconografia ortodoxă Maica Domnului este mereu pictată cu pruncul! Nu pentru a sugera că Iisus Hristos a rămas în continuare copilăș, ci pentru a ne face conștienți că ea atât de mult îl iubește pe Fiul ei, pe Dumnezeu, și Dumnezeu atât de mult o iubește pe ea încât ei sunt nedespărțiți. Acolo unde este mama este și Fiul ei și unde este Fiul este și mama Lui. Dumnezeu sălășluiește veșnic în Maica Domnului, așa cum El Însuși a promis:

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el.”

Concluzia este că eu nu pot intra în trupul celuilalt, precum într-o biserică de zid, pentru a vedea ce duh are în interior, dar pot simți pe Duhul Sfânt din celălalt printr-o relație direct, prin comunicare. Iată deci cum și omul poate fi biserică de zid, și putem simți dacă în celălalt se află Duhul Sfânt. Sunt atâtea și atâtea mărturii în viețile sfinților în care oamenii când ajungeau lângă sfinți se linișteau, se simțeau despovărați de toate grijile, ca în grădina raiului. A sta lângă un om cu viață sfântă te odihnește, și asta pentru că Dumnezeu este prezent în el, și noi ne împărtășim de acest Duh al lui Dumnezeu. Dar omul poate fi și Biserică (cu „B” mare), omul poate uni în el pe apropiatii lui așa cum Hristos ne unește pe toți în Sine Însuși. Sfântul Serafim de Sarov spunea: „Dobândește Duhul Sfânt și mii de oameni se vor mântui în jurul tău”. Un om care l-a dobândit prin viața lui curată pe Duhul Sfânt va deveni o atracție pentru toți cei din

jurul lui. Smerenia, blândețea și iubirea acestui om vor atrage ca un magnet oamenii, sătui să fie judecați și blamați de alții. Viețile Sfinților stau mărturie. La Sfântului Ioan de Kronstadt veneau zeci de mii de oameni din toată Rusia, în sătucul lui mic și sărac. La părintele Paisie Aghioritul din Muntele Athos la fel, stăteau oamenii la coadă ore-n șir, de dimineață până seara, ca la sfintele moaște, pentru a-l vedea și a-i cere un sfat. La părintele Arsenie Boca, la părintele Cleopa, la părintele Iustin Pârvu, la Părintele Ioan Iovan, oamenii veneau cu autocarele și automobilele, sute și mii în fiecare zi. Și exemplele pot continua...

Mai presus de toți sfinții, stă Iisus Hristos Dumnezeul nostru care predica la 20 – 30 de mii de oameni odată și era mereu înconjurat de mulțimi. Un sfânt adună în jurul lui mulțime de popor. Un sfânt îi unește prin el însuși pe toți cei care-l iubesc. Am simțit acest lucru vorbind cu ucenicii părintelui Ioan Iovan. Puteți înțelege ușor acest aspect privind sutele de mii de oameni care vin anual la moaștele Sfintei Parascheva la Iași. Cuvioasa adună în jurul ei, în numele lui Dumnezeu mii de români. Acești oameni sunt uniți de un crez comun: de evlavie față de cuvioasa și de credința că Dumnezeu poate lucra prin ea. Printr-un sfânt oamenii se unesc de fapt în Hristos, prezent în acel sfânt. Pe Dumnezeu îl caută oamenii care vin la acel sfânt. Și-L află sălășluindu-se chiar în trupul acelui sfânt! Fiecare din noi este chemat să fie Biserică! Dar cum? Liturgia sau Euharistia (Sfânta Împărtășanie) este Biserica Însăși. Ființa Bisericii rezidă în Euharistie. În afara Euharistiei nu există Biserică, ci este doar un partid religios, un partid creștin religios care urmărește să împlinească niște norme ale credinței și atât. Unde a luat Biserica ființă? Pe Cruce. Pe jertfa lui Hristos. Acolo este substanța și esența Bisericii. Fiecare din noi este Biserică dacă intră în comuniune euharistică cu Iisus Hristos la Liturghie. În ziua în care ești la Liturghie dar nu te împărtășești cu Hristos, nu mai ești în Biserică, și nu mai ești Biserică, ești participant exterior, ești observator al celorlalți care devin Biserică autentică. Nu există credință adevărată, profundă, autentică fără Liturghie și nici Liturghie adevărată fără a te împărtăși cu Hristos. Mergem la biserică pentru a deveni Biserică! Noi creștinii constituim Biserica în momentul în care și noi devenim Biserică! Adică ființa mea îl primește în mod concret în lăuntru meu pe Iisus Hristos, pe Cel de pe Sfânta Masa... și atunci sunt Biserică.

Închei cu un gând care străbate inimile multor creștini: mergem la biserică pentru că așa este bine, pentru ajutor, pentru sănătate, pentru familie.. Mergem la biserică pentru a avea liniștea că am făcut ceea ce trebuia și Dumnezeu de aici înainte trebuie să ne ajute, fără să mai depunem noi efort. Ar trebuie să mergem la biserică pentru a deveni Biserică! Ar trebuie să mergem la biserică pentru a deveni mari sfinți precum cei ai Bisericii!

www.ortodoxiatinerilor.ro

Biografia vrednicului de pomenire Preacucernicului Părinte Protopop Nicu Voinea (1968 - 2013)

1993.

Preacucernicul Părinte Protopop Nicolae (Nicu) Voinea s-a născut pe 14 septembrie 1968, în localitatea Panciu și a copilărit în satul Sperieți, comuna Movilița, județul Vrancea.

A urmat școala primară în Movilița, iar liceul la Mărășești, între anii 1982-1986. După terminarea liceului și-a efectuat stagiul militar în București, perioadă în care se hotărăște să urmeze facultatea de teologie. În anul 1989 începe Institutul Teologic Universitar din Sibiu, pe care îl absolveste în anul

În timpul facultății i-a avut colegi pe ÎPS Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale, pe PS Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei și pe PS Ioan Casian de Vicina, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a celor două Americi. În anii facultății l-a avut ca îndrumător duhovnicesc pe ÎPS Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, fiind preocupat în mod constant de formarea personală, în cele ale sufletului și în cele ale studiului. Astfel, la îndemnul IPS Serafim, a studiat timp de un an de zile, cu o bursă la Bruxelles. Apoi, în 1996, a primit o nouă bursă la Ierusalim, fiind găzduit într-o mănăstire de limbă franceză, pentru o perioadă de un an, unde l-a avut coleg pe PS Ioan Casian, iar îndrumător pe Arhimandritul Jacob, actualmente stareț la o mănăstire în Franța din jurisdicția Mitropoliei noastre.

În anul 1997 s-a căsătorit cu Preoteasa Ancuța, cu care a avut trei copii: Maria, Emanuel și Vladimir.

În anul 1998 a fost hirotonit întru preot, pe 14 octombrie, la praznicul Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, de către PF Părinte Patriarh Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei. Practica liturgică de după hirotonie a efectuat-o la Mănăstirea Golia. În această perioadă a predat religia la Iași.

În anul 1999, cu binecuvântarea ÎPS Mitropolit Iosif, a venit în Italia unde, pentru început, a slujit timp de un an împreună cu părintele Constantin Bălăucă, de la Parohia Roma 2 – Nașterea Maicii Domnului. Din anul 2000, s-a întemeiat cea de a treia parohie din Roma, în zona Prenestina, cu hramul Înălțarea Sfintei Cruci. În această zonă, parohia a funcționat până în anul 2006, când s-a mutat în zona Tuscolana - Lucio Sestio, unde se găsește până în prezent. A slujit cu multă jertfelnicie parohia încredințată și pe credincioșii ei, fiind dăruit de Dumnezeu cu blândețe și bunătate, calități care l-au făcut foarte apreciat de toți cei care l-au întâlnit și l-au cunoscut, fie la biserică, fie pe șantierul pe care a muncit

în primii ani de preoție, pentru a-și putea întreține familia.

În anul 2008 Pr. Nicolae a fost numit Protopop al Protopopiatului Lazio I (Roma), funcție pe care a îndeplinit-o până la trecerea la cele veșnice, fiind un exemplu viu printre frații clerici din protopopiat, atât în cele ale preoției, cât și în cele ale familiei.

Pe data de 6 octombrie 2013, în Duminica a 20-a după Rusalii, după sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii, a suferit o hemoragie cerebrală, fiind transportat de urgență la spital. Au urmat două operații și o perioadă de grea suferință ce s-a încheiat cu adormirea întru Domnul, pe data de 17 octombrie 2013 la orele 16:40.

Veșnică odihnă dă Doamne sufletului fratelui nostru, părintelui Nicolae (Nicu Voinea), și pomenirea lui în neam și în neam!

Ce-a fost mai întâi: Biserica sau Scriptura? – Partea II

Evanghelia după cine?

Pe mai departe aveam să fiu surprins să descopăr că, în afara Evangheliilor canonului Noului Testament, în primul și în al doilea secol mai circulau multe alte „evanghelii”, incluzând Evanghelia după Evrei, Evanghelia după Egipteni, Evanghelia după Petru, ca să numesc doar câteva. Chiar și Noul Testament

vorbește despre existența unora dintre acestea. Evanghelia Sfântului Luca începe cu cuvintele „Deoarece mulți s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi, am găsit și eu cu cale să și le scriu pe rând” (Luca 1, 1, 3). În vremea în care scria Sfântul Luca, Matei și Marcu erau singurele Evanghelii canonice ce mai fuseseră scrise. Cu vremea, toate celelalte, cu excepția celor patru Evanghelii, au fost excluse din canonul Noului Testament. În epoca primară a creștinismului a existat, la un moment dat, chiar o dispută în privința căreia dintre cele patru Evanghelii să fie folosită.

Cea mai mare parte a creștinilor din Asia Mică foloseau Evanghelia după Ioan, și mai puțin Evangheliile după Matei, Marcu și Luca. Pe baza descrierii Paștilor de la Ioan, cei mai mulți creștini din Asia Mică prăznuiau Paștile în altă zi decât cei din Roma. Romanii s-au împotrivit Evangheliei după Ioan și foloseau mai mult celelalte Evanghelii. Biserica Apuseană a ezitat multă vreme să folosească Evanghelia după Ioan tocmai pentru că ereticii gnostici o foloseau intens, alături de propriile lor „evanghelii secrete”.

O altă dispută a izbucnit asupra chestiunii dacă nu cumva nu ar trebui să existe mai multe Evanghelii, ci o singură Evangheliie, compozită. În secolul al doilea, Tațian, un

ucenic de-al Sfântului Iustin Martirul, a publicat o singură evanghelie, compozită și „armonizată”, numită Diatessaron. Biserica siriacă a folosit această evanghelie compozită în secolul al doilea, al treilea și al patrulea după Hristos, și abia în secolul al cincilea a acceptat cele patru Evanghelii. De asemenea, pentru o bună perioadă de timp, a ignorat Epistolele lui Ioan, 2 Petru, precum și Apocalipsa. Pentru a complica și mai mult lucrurile, Biserica Egiptului, în secolul al doilea, includea în canonul Noului Testament al lui Clement al Alexandriei și „evangheliile” după Evrei, după Egipteni și după Matathia. În plus, ea considera de origine apostolică Epistola I a lui Clement (episcopul Romei), Epistola lui Barnaba, Propovăduirea lui Petru, Apocalipsa lui Petru, Didahia, Protoevanghelia lui Iacov, Faptele lui Ioan, Faptele lui Pavel, precum și Păstorul lui Hermas (carte pe care o ținea la mare evlavie, considerându-o extrem de inspirată). În secolul al doilea, Sfântul Irineu, episcopul martir al Lyonului din Galia, includea și Apocalipsa lui Petru în canonul său.

Alte cărți controversate

În secolele al doilea, al treilea și al patrulea, cartea mea favorită din Noul Testament, Epistola către Evrei, era exclusă din canonul Bisericii Apusene. În cele din urmă, mai ales datorită influenței Sfântului Augustin în cadrul unor Sinoade ce au avut loc în Africa de Nord, la sfârșitul secolului al IV-lea Epistola către Evrei a fost acceptată în Apus. Pe de altă parte, Cartea Revelației, cunoscută și sub numele de Apocalipsa, scrisă de Sfântul Apostol Ioan, nu a fost acceptată în Biserica de Răsărit vreme de mai multe secole. Dintre autoritățile Bisericii răsăritene care au respins această carte, îi enumerăm pe Sfântul Dionisie al Alexandriei (secolul al III-lea), Eusebiu (secolul al III-lea), Sfântul Chiril al Ierusalimului (secolul al IV-lea), Sinodul de la Laodicea (secolul al IV-lea), Sfântul Ioan Hrisostom (secolul al IV-lea), Teodor de Mopsuestia (secolul al IV-lea), și Teodoret (secolul al V-lea).

Mai mult, și versiunile siriace și armene ale Noului Testament au omis această carte. Multe manuscrise grecești scrise înainte de secolul al IX-lea nu conțin Apocalipsa, și ea nu este folosită nici astăzi în cultul liturgic al Bisericii de Răsărit. Sfântul Atanasie a susținut introducerea Apocalipsei, și probabil că datorită influenței lui, ea fost acceptată în canonul răsăritean al Noului Testament. Biserica primară, se pare, a făcut un compromis în ceea ce privește Epistola către Evrei și Apocalipsa. Răsăritul ar fi exclus Apocalipsa din canon, iar Apusul ar fi făcut la fel cu Epistola către Evrei, dar fiecare parte a ales să accepte cartea controversată a celuilalt. Interesant, dar părintele reformei protestante din secolul al XVI-lea, Martin Luther, susținea că ar trebui să existe un canon înăuntrul canonului, iar cărțile ar trebui clasificate, pentru că unele sunt mai „inspirate” decât celelalte. Luther considera Epistola către Evrei, Epistola lui Iacov și a lui Iuda, precum și Apocalipsa, ca fiind de rang secundar, și le-a plasat la sfârșitul traducerii lui a

Noului Testament. Imaginați-vă, omul care ne-a dat dictonul *Sola Scriptura*, și-a asumat autoritatea de a edita Cuvântul scris al lui Dumnezeu!

Noul Testament se maturizează

Am fost extrem de interesat să găsesc cea mai veche listă legitimă a Noului Testament. Unii cred că cel mai vechi este Canonul Muratori, fiind dat ca aparținând sfârșitului secolului al doilea. Acest canon exclude Epistolele către Evrei, Epistola lui Iacov și cele două Epistole ale lui Petru, dar include Apocalipsa lui Petru și Înțelepciunea lui Solomon. Abia la anul 200 d. H., adică la 170 de ani după Moartea și Învierea Domnului, este folosit pentru prima oară termenul de „Noul Testament”, de către Tertulian. Origen, care a trăit în veacul al III-lea, fiind considerat cel dintâi teolog sistematic (și care a și comis erori [teologice] în mod sistematic), pune la îndoială autenticitatea Epistolei a doua a lui Petru și Epistolei a doua a lui Ioan. El ne spune, de asemenea, bazându-se pe lungile lui călătorii, că existau biserici care refuzau să folosească Epistola a doua către Timotei, deoarece această epistolă vorbește despre o istorie „secretă”, Cartea despre Iannes și Iambres, ce provine din tradiția orală evreiască (vezi 2 Timotei 3, 8).

Epistola lui Iuda a fost, de asemenea, considerată suspectă pentru că include un citat dintr-o carte apocrifă, Testamentul lui Moise, de asemenea provenind din tradiția orală evreiască (vezi Iuda 9). Am descoperit că, în secolul al IV-lea, Eusebiu, episcopul Cezareei și părintele istoriei bisericești, considera drept cărți controversate Epistola lui Iacov, Epistola lui Iuda, a doua Epistolă a lui Petru, precum și Epistola a doua și a treia a lui Ioan, respingând cu totul Apocalipsa. Codex Sinaiticus, cel mai vechi manuscris conținând scrierile complete ale Noului Testament, așa cum le avem astăzi, a fost descoperit la Mănăstirea Ortodoxă a Sfintei Ecaterina de pe Muntele Sinai. El este datat ca provenind din secolul al IV-lea și conține toate cărțile pe care le avem și noi în Noul Testament modern, dar include și Epistola lui Barnaba și Păstorul lui Herma.

În secolul al IV-lea, Împăratul Constantin cel Mare a fost frustrat de disputa dintre creștini cu privire la dumnezeirea lui Hristos. Și pentru că Noul Testament nu fusese încă definit clar, el a insistat asupra clarificării și închiderii canonului Noului Testament, tocmai pentru a rezolva conflictul și a realiza unitatea religioasă în Imperiul său divizat. Cu toate acestea, în secolul al V-lea, Codex Alexandrinus continua să includă și Epistolele întâi și a doua ale lui Clement, indicând faptul că disputele asupra canonului nu se încheiaseră peste tot.

Cine a decis?

Odată cu trecerea vremii, Biserica a fost cea care a discernut care scrieri sunt apostolice și care nu. A fost o strădanie prelungită pe durata a mai multe secole. Ca parte a acestui proces de discernere, Biserica s-a întrunit

în mai multe rânduri în mod sinodal. Aceste diverse Sinoade bisericești au abordat o mulțime de chestiuni, printre care și cea a canonului Scripturii. Trebuie remarcat faptul că scopul acestor sinoade era acela de a discerne și confirma ceea ce era deja general acceptat de către Biserică. Sinoadele nu au dezbătut canonul, ci mai degrabă au stabilit ce anume era considerat drept adevăr evident și practică în bisericile lui Dumnezeu. Sinoadele au căutat să proclame elementul comun din cadrul Bisericii și să reflecte unanimitatea de credință, practică și tradiție, așa cum existau deja în bisericile locale reprezentate [la sinod]. Astfel, sinoadele ne-au lăsat anumite înregistrări ale vocii Bisericii vorbind clar și la unison cu privire la ceea ce constituie Scriptura. Dintre multele sinoade care au avut loc în primele patru secole, două sunt extrem de importante în acest context:

1. Sinodul de la Laodiceea, întrunit în Asia Mică în anul 363 d. H. Acesta este cel dintâi sinod care enumeră limpede cărțile canonice ale actualului Vechi și Nou Testament, cu excepția Apocalipsei lui Ioan. Sinodul de la Laodiceea a decis ca numai cărțile canonice menționate trebuie citite în biserică [în mod liturgic]. Deciziile acestui sinod au fost acceptate în mai toată Biserica Răsăritului.

2. Al treilea Sinod de la Cartagina s-a întrunit în Africa de Nord la anul 397 d. H. Acest sinod, la care a participat și Sfântul Augustin, a emis o listă a cărților canonice, atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament. Cele 27 de cărți ale Noului Testament actual erau acceptate drept canonice. De asemenea, Sinodul a decis ca aceste cărți să fie citite în biserică, alcătuind dumnezeiasca Scriptură, iar celelalte să fie excluse. Acest Sinod a fost acceptat ca autoritate în mai tot Apusul.

Pr. James Bernstein

Sursa: www.pemptousia.ro

Cuviosul Paisie Aghioritul: "LUMEA ARDE. PRICEPEȚI ASTA?"

"N-am conștientizat că diavolul a hotărât să distrugă făpturile lui Dumnezeu. Este hotărât să lucreze astfel ca să distrugă lumea. A turbat, pentru că a început să intre în lume neliniștea cea bună. Este foarte sălbătic, pentru că știe că timpul lui e scurt (Apoc. 12,12). Lumea arde. Pricepeți asta? Au cuprins-o multe ispite. O astfel de văpaie a aprins diavolul încât de s-ar aduna toți pompierii, n-o pot stinge. Văpaie duhovnicească. N-a rămas nimic. Numai de rugăciune e nevoie, ca să se milostivească Dumnezeu spre noi. Vezi, atunci când se aprinde un foc mare nici pompierii nu mai pot face nimic, ci oamenii sunt nevoiți să se întoarcă la Dumnezeu și să-L roage să trimită o ploaie puternică, ca să se stingă. Așa și pentru văpaia duhovnicească pe care a aprins-o diavolul e nevoie numai de rugăciune ca Dumnezeu să ajute. Toată lumea se îndreaptă spre a ajunge un singur caz. O încercătură generală. Nu poți spune: "Într-o casă s-a stricat puțin fereastra, sau altceva, să o repar". Toată

casa este în dezordine. S-a stricat tot satul. Situația a scăpat de sub control, numai de sus mai e nădejde, la ceea ce face Dumnezeu. Acum e vremea ca Dumnezeu să lucreze cu șurubelnița, cu mângâierea mâinii Sale ca să repare. Lumea are o rană care s-a îngălbenit și trebuie spartă, dar încă nu s-a copt bine. Se coace răul, ca atunci în Ierihon când a fost gata pentru dezinfecție.

Suferințele lumii sunt fără sfârșit. O descompunere generală, pe familii, și mici și mari. În fiecare zi inima mea mi se toacă. Cele mai multe case sunt pline de supărări, de neliniște, de stres. Numai în casele care trăiesc după Dumnezeu oamenii sunt bine. În celelalte, divorțuri, unii falimentari, alții bolnavi, unii accidentați, alții cu psiho-medicamente, cu droguri! Mai mult sau mai puțin cu toții, sărmanii, au o durere. Mai ales acum, nu au de lucru, datorii de aici, suferințe de dincolo, îi trag băncile, îi scot din case, cu grămada și nu pentru o zi sau pentru două. Sau dacă un copil sau doi dintr-o astfel de familie sunt sănătoși, se îmbolnăvesc din pricina acestei situații. Multe familii de acestea dacă ar avea lipsa de grijă a monahilor, ar petrece cel mai bun Paște! Câtă nefericire există în lume! Când pe cineva îl doare și se interesează de ceilalți și nu de sine, atunci el vede întreagă lume ca la radiografie, cu raze duhovnicești... De multe ori, atunci când rostesc rugăciunea: "Doamne Iisuse" – văd copilași mici, sărmanii, cum trec pe dinaintea mea mârșniți și se roagă lui Dumnezeu. Mamele lor îi pun să facă rugăciune, pentru că au probleme, greutăți în familie și cer ajutor de la Dumnezeu. Întorc butonul pe aceeași frecvență, și astfel comunicăm. Linیștea care stăpânește mă neliniștește. Se pregătește ceva. N-am înțeles bine în ce ani trăim, nici nu ne gândim ca vom muri. Este trebuință să facem multă rugăciune cu durere, ca s-o luăm în serios și să trăim duhovnicește. Anii sunt foarte grei. A căzut multă cenușă, zgură, nepăsare. E nevoie de mult suflet, ca ele să dispară. Intră unele boli europene și înaintează spre mai rău. Iar noi dormim în opinci. Nu spun să luăm pancarte, ci să întoarcem rugăciunea noastră, preîntâmpinând marele pericol ce îl așteptăm și să ne înălțăm mâinile către Dumnezeu. Ceea ce va ajuta foarte mult este să între înlăuntrul vostru neliniștea cea bună: unde ne aflăm, ce ne va aștepta, ca să luăm măsurile necesare și să ne pregătim. Viața noastră să fie mai calculată. Să trăim mai duhovnicește. Să fim mai iubitori. Să ajutăm pe cei îndurerăți și pe săraci cu dragoste, cu durere și cu bunătate...Trec anii și ce ani grei! Nu s-au terminat subiectele. Cazanul fierbe. Dacă cineva nu este puțin întărit, cum va putea oare înfrunta o situație grea? Dumnezeu nu i-a făcut pe oameni nepricopsiți. Trebuie să cultivăm mărimea de suflet. Într-adevăr, dacă se va face o zguduitură, Doamne ferește, câți vor sta în picioare? Căutați să vă îmbărbătați. Strângeți-vă puțin. Văd ce ne așteaptă și de aceea mă doare. Nu vă lăsați slobozi. Știți ce trag alți creștini în alte părți? Acest duh slobod care exista ... este o mare lipsă de recunoștință. Astăzi vezi o lume fiarta...

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :-
cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II și a IV a Miercuri** din lună de la ora 16.00 – Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I și a III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- a **II și a IV Vineri** din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „**Ora de religie**” cu copiii, se desfășoară în fiecare **Marți** începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul "La mulți ani de ziua ta!".

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră distribuie în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**Anul 2 N° 31, 21.10.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit**

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLAVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

